

MUSICAL Geestelijk vader Wim Meuldijk had al plan voor musical over Pipo de clown in gedachten

Onverstoorbare vriendelijkheid

Het kon niet uitblijven: na een succesvolle film over Pipo de clown nu ook een heuse musical. Naar een idee van zijn geestelijk vader Wim Meuldijk.

door Martin Hermens

Tijdens de opnames van de populaire televisieserie *Pipo de clown* in de jaren zestig was geestelijk vader Wim Meuldijk (1922-2007) niet langer welkom. „Hij bemoeide zich overal mee”, herinnert dochter Belinda Meuldijk zich. „Mijn vader was een te grote stoorzender in de studio. En dus werd er in de contracten vastgelegd dat hij niet welkom was op de set. Mijn vader schreef, bedacht en maakte alles waar het om Pipo ging en wilde overal iets over te zeggen hebben.” Zo is ook het idee voor *Pipo de musical* van de geestelijk vader zelf afkomstig. „Hij is gestorven met het idee in zijn hoofd”, stelt Belinda. „Ik heb hem beloofd dat we die musical gaan maken. Met die wetenschap is mijn vader gestorven. In eerste instantie zag hij de musical niet zitten, hoor. Hij zei: ‘Dan moet er een heel ballet van mannen in maillots voorbij komen. Waar moet ik dat van betalen?’” Die dansende mannen komen er niet. De bekende karakters uit de televisieserie, aangevuld met personages die speciaal voor dit nieuwe Pipo-verhaal zijn bedacht, doen het op eigen kracht. „Het is heel erg nostalgisch”, erkent regisseur Dick van den Heuvel. „Je kunt als theatermaker op die oude meuk afgerekend worden. Dus ben ik gaan zoeken hoe we van dat oude gegeven fris, nieuw en vooral bijzonder theater kunnen maken dat vandaag de dag aanspreekt. Ik hoop dat kinderen die komen kijken eenzelfde gevoel bij Pipo de clown

Belinda Meuldijk te midden van Mammaloe (Sytske van der Ster) en Pipo de clown (Raymond Kurvers). foto ANP

krijgen als ik in mijn jeugd had.” In het kleine huis van vader Wim is dochter Belinda na zijn overlijden aan pa's bureau gaan zitten. „Achter zijn pc heb ik afgemaakt waar hij niet meer aan toe is gekomen; ik heb gedaan wat pa wou. Hij had een helder beeld van wat de nieuwe generatie kindertjes nodig heeft: een held die wars is van alles wat de samenleving verwacht van jonge mensen. Het verhaal gaat over een prinses die haar stem kwijtraakt. Het is een avontuur met een begin en een eind.” Centraal staat de kleurrijke woonwagen waarmee Pipo en Mammaloe door het land reizen. De kar op vier wielen verandert gedurende de voorstelling in een oosters paleis. Componist Maarten Peters liet zijn fantasie de vrije loop om

die transformatie van fraaie klanken te voorzien. „Russische kozakkenmuziek, zwaar aangezet met veel strijkers”, licht hij toe. „Ik wilde ook dat de wind een melodie zou kunnen fluiten.” Het was ploeteren, geeft hij toe. „Maar als je een beetje inventief bent, kun je alles”, stelt Peters. „Midden in de nacht zat ik in mijn studio om te zoeken naar muzikale oplossingen. Ik heb een lege zak Crocky-chips gebruikt om de uitademende nachtvorst een geluid te geven. Er kwam het verzoek om muziek te maken voor een kameel die een scheet laat omdat het beest erwtensoep heeft gegeten. Dat soort dingen. Ik word dit jaar vijftig, maar voel me nog een jonge hond dankzij dit soort projecten.” Peters koestert een grote fascinatie

voor Wim Meuldijk. „Ik heb hem nog gekend omdat ik regelmatig samenwerkte met zijn dochter Belinda. In zijn huis in Andalusië zat hij veel te brainstormen over Pipo. Ik vind het geweldig dat iemand zo'n typetje kan verzinnen en daar zijn hele leven mee bezig blijft. In dat boerdertje van hem bleef hij werken aan zijn droom; hij leefde voor die clown. Wim had nog allerlei plannen met Pipo.” *Pipo de clown* was in september 1958 voor het eerst op de Nederlandse televisie te zien. Tot april 1980 keerde hij regelmatig met nieuwe avonturen terug op de beeldbuis. Eind jaren negentig maakte Wim Meuldijk een compleet nieuwe serie. Als dvd vliegt die over de toonbank, maar een terugkeer op het televisiescherm

blijft uit. Wel volgt in 2003 de film *Pipo en de p-p-pareiridder*. Maarten Peters is, net als regisseur Dick van den Heuvel, altijd een grote fan geweest van de clown. „Jeugd sentiment”, geeft hij toe. „Wat mij nog steeds aanspreekt, is de onverstoorebare vriendelijkheid van Pipo. Dat probeer ik in de muziek van deze musical door te laten klinken. Ik wil vooral het optimisme van die man doorgeven aan jonge generaties.” Elk karakter in *Pipo de musical* krijgt zijn eigen geluidje mee. „Heel subtiel, hoor. Mammaloe is altijd omgeven door het geluid van een harp. De Dikke Deur krijgt een tuba en Klukkluk trommels en een fluitje. Zo probeer ik de karakters op toneel een beetje sterker te maken.” Hij geeft toe dat hij graag in de musical had willen meespelen. „Tijdens het maken van de demo's heb ik alle stemmetjes nagedaan. Het geluid van de originele Pipo had ik al heel goed te pakken. Maar meespelen lukt niet. Ik ga binnenkort met Margriet Eshuys op tournee en ben druk met muziek schrijven voor anderen. Dit jaar heb ik nauwelijks vakantie gehad. Maar het is heerlijk om te doen. Ik kijk uit naar het leggen van de laatste hand aan de cd van de Pipo-musical. Pas als die klaar is, kan ik Pipo loslaten.” Regisseur Dick van den Heuvel deelt de fascinatie van componist Peters. „Ik vind het een grote eer om met Belinda te mogen werken aan een icoon van de Nederlandse televisie. Er gaan dit jaar drie voorstellingen van mij op reis door het land. Je hoort mij niet zeggen dat die van Pipo de beste wordt. Maar misschien wel de meest bijzondere. Ik ben opgevoed met Pipo en dat schiept een speciale band.”

Pipo de musical. Te zien op: 26-09 Mozaïek Wijchen, 30-09 Musiater Zvenaar, 21-10 Amphion Doetinchem, 6-02 Lampegiet Veenendaal, 20-02 Reehorst Edde, 14-04 Agnietenhof Tiel. Internet: www.pipodemusical.nl

Marjolein Bastin: tekenen is dansen op papier

Tekenares Marjolein Bastin heeft voor het eerst een grote expositie. Het Noordbrabants Museum in Den Bosch vestigt de aandacht op haar onbekende kanten.

door Mieske van Eck

Het huis van Marjolein Bastin op de Veluwe is door wegwerkzaamheden veranderd in een haast onneembare vesting. Maar ook zonder barricaden voelt het er veilig. Alle ramen bieden uitzicht op fantastische tuinen. Het is alsof je door haar tekeningen loopt. Marjolein Bastin is klein en energiek en praat snel en onbevangen over haar werk. „Mijn werk is mijn hele leven, mijn adem, mijn

ziel. Het voelt rijk om je een kleine deel van de grote natuur te voelen.” Liefde voor de natuur is haar drijfveer en niet de commercie, vertelt ze. „Ik maak een tekening, niet een product. Mijn werk is vrij, ook als ik voor Libelle teken.” Zo'n drieduizend aquarellen heeft ze al, maar niet één ervan wil ze verkopen. Het werk moet bij elkaar blijven, vindt ze. „Stel dat ik er niet meer ben, dan leeft alles voort. Dan heb ik een beetje deel aan de eeuwigheid.” Een deur op twee schragen markeert de plaats waar normaal haar tentafel staat. Die is al verhuisd naar het Noordbrabants Museum in Den Bosch. Vanaf zaterdag worden tekeningen van Bastin voor het eerst op deze schaal in een museum geëxposeerd. Haar oorspronkelijke werk is zelden te zien: liefhebbers moeten het doen met boeken, kalenders, agenda's of de Libelle.

Marjolein Bastin in haar tuin.

foto Dolph Cantrijn/CPD

Voor de kunstenaar betekent de tentoonstelling erkenning. „De kroon op mijn werk. Heel ontroerend en onverwacht. Ik denk

nooit aan de toekomst of aan wat ik nog zou willen. En dat dit dan toch gebeurt.” Aanvankelijk was directeur Char-

les de Mooij van het Noordbrabants Museum helemaal niet van plan een grote tentoonstelling te wijden aan het werk van Bastin. Samen met conservator Caroline Verweij bezocht hij de kunstenaar om te kijken of zij geschikt werk had voor een expositie over honden en katten. Haar aquarel van een waterhoen gaf uiteindelijk de doorslag, vertelt Verweij. Bastin: „De Mooij zat maar door die aquarellen te bladeren en wat te brommen. Ik dacht: het is niet goed genoeg.” In het voorwoord van het boek dat bij de expositie verschijnt, schrijft De Mooij hoe de kunstenaar hem heeft verrast. „Zien is geloven. Toen ik eenmaal bij Marjolein Bastin thuis het originele werk in handen had, was ik verkocht.”

Marjolein Bastin, Noordbrabants Museum Den Bosch, van 19 september tot en met 3 januari 2010.